

† Peter Erasmus Müller

Om Sygeleiet sad Dit Hjertes Kjære,
Dit Faderblik var fuldt af Kjærlighed,
Du bad dem hvile, bad dem rolig' være,
Thi længer ei Du nogen Smerte leed.
Du smilede; de saae Dig blunde stille,
Og drømte Livshaab af den Søvn, Du nød,
Men da Din Haand de trofast kysse ville,
Da var den kold – da saae de, Du var død!
Ja død! – hensovet fra hver Jordlivs Smerte,
For karsk og salig hos Din Gud at staae,
Du var Apostel i Dit Ord og Hjerte,
Vor Frelsers Mildhed i Dit Øie laae.
O gid Din Fred, Dit Sind til dem nedstige,
Hvis Hjerte bløder, hver som Haab ei veed,
Til hver, som skal forkynde Christi Rige! –
– Vor Lærers Bud var Fred og Kjærlighed.